

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 462/2018-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. augusta 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Füzérom, M. R. Štefánika 1256/22, Trebišov, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 14 CoE 511/2015 z 21. apríla 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. septembra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len

„sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Füzérom, M. R. Štefánika 1256/22, Trebišov, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 CoE 511/2015 z 21. apríla 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom exekučného konania vedeného Okresným súdom Trebišov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 2 Er 271/2013 v procesnom postavení povinného. Okresný súd uznesením sp. zn. 2 Er 271/2013 z 27. apríla 2015 (ďalej len „uznesenie z 27. apríla 2015“) zamietol návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie (výrok 1) a zároveň povolil odklad exekúcie do právoplatného rozhodnutia vydaného v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 10 C 1/2010 vo veci pohľadávky uplatnenej oprávneným (výrok 2).

O odvolaní sťažovateľa proti výroku 1 uznesenia okresného súdu z 27. apríla 2015 rozhodol krajský súd napadnutým uznesením, ktorým výrok 1 rozhodnutia prvostupňového súdu potvrdil ako vecne správny. V odôvodnení krajský súd zdôraznil, že ústavný súd nálezom sp. zn. III. ÚS 158/2015 z 18. augusta 2015 (ďalej len „nález z 18. augusta 2015“) konštatoval porušenie základného práva oprávnenej (obchodná spoločnosť JUPOR s. r. o.) na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 MCdo 1/2014 a jeho uznesením z 26. júna 2014 (ďalej len „uznesenie z 26. júna 2014“), pričom označené rozhodnutie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Uvedená skutočnosť bola podľa názoru krajského súdu dôvodom na povolenie odkladu exekúcie až do právoplatného rozhodnutia vo veci uplatnenej pohľadávky.

Sťažovateľ namieta, že napadnuté uznesenie krajského súdu „*spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci a že vec nebola prejednaná spravodlivo a bolo porušené moje právo na ochranu majetku, lebo na základe uznesenia KS Košice som bol v konečnom dôsledku v exekučnom konaní povinný zaplatiť sumu 30 316,- € s prísl. a na základe nezákonného uznesenia KS Košice sa mi zmenšil majetok*“.

Sťažovateľ ďalej zdôrazňuje, že napadnuté uznesenie krajského súdu je zjavne neodôvodnené a arbitrárne, prísne formalistické a účelové. Názor vo veci konajúcich exekučných súdov, podľa ktorého v sťažovateľovej veci neboli splnené podmienky pre zastavenie exekúcie, sťažovateľ považuje za nezákonný, keďže exekučný titul, rozsudok okresného súdu sp. zn. 10 C 1/2010 z 21. októbra 2011 v spojení s jeho opravným uznesením z 21. marca 2012 a v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 126/2012 z 8. novembra 2012 (ďalej len „*exekučný titul*“), bol zrušený. Z uvedeného dôvodu prichádzalo podľa jeho názoru do úvahy len zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. b) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „*Exekučný poriadok*“).

Podľa sťažovateľa prichádza odklad exekúcie do úvahy len za predpokladu, že „*exekučné tituly neboli zrušené po začatí exekúcie a prebieha napr. konanie, ktorého výsledok bude mať podstatný vplyv na možný priebeh exekúcie, t. j. napr. podanie mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým bol napadnutý exekučný titul alebo podanie excindačnej žaloby*“.

Sťažovateľ predložil ústavnému súdu výpis z účtu, ktorým preukazuje, že oprávnenej zaplatil neexistujúcu pohľadávku s príslušenstvom, o ktorej sa vedie spor pred okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 1/2010.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36

ods. 1 listiny, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením krajského súdu, napadnuté rozhodnutie krajského súdu zruší a vec v celom rozsahu vráti krajskému súdu na ďalšie konanie, pričom mu zároveň prizná úhradu trov konania v sume 363,79 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že jednou z úloh, s ktorými sa musí ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti vysporiadať, je aj posúdenie, či nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým

rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ porušenie základných práv zaručených ústavou a listinou a práv zaručených dohovorom a dodatkovým protokolom odôvodňuje arbitrárnosťou a zjavnou neodôvodnenosťou napadnutého uznesenia krajského súdu, ku ktorým podľa jeho názoru došlo tým, že krajský súd porušil zákon, keď potvrdil ako vecne správne rozhodnutie prvostupňového súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie, napriek tomu, že v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci boli podľa jeho presvedčenia splnené podmienky pre zastavenie exekúcie.

II.1 K namietanému porušeniu práv zaručených čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

V súlade s čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd považuje ešte pred posúdením odôvodnenosti sťažnosti za žiaduce poukázať na skutočnosť, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je

alternatívnu ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Vychádzajúc z tvrdenia sťažovateľa, že v jeho veci boli splnené podmienky na zastavenie exekúcie, ústavný súd poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia obsiahnutého v napadnutom uznesení krajského súdu, v ktorej sa predovšetkým uvádza:

«V tomto konaní nie je sporné, že exekučným titulom pre toto exekučné konanie je rozsudok Okresného súdu Trebišov sp. zn. 10 C/1/2010 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 5 Co/126/2012, na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora podaného 21. 1. 2014, o tomto mimoriadnom dovolaní rozhodol Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 1 MCdo/1/2014 z 26. 6. 2014 tak, že zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Co/126/2012 a rozsudok Okresného súdu Trebišov sp. zn. 10 C/1/2010 a vec vrátil Okresnému súdu Trebišov na ďalšie konanie. Znamená to, že uvedeným rozhodnutím Najvyššieho súdu SR bolo zrušený exekučný titul v tomto konaní.

Odvolačí súd ďalej zistil z predloženého právoplatného a vykonateľného Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 158/2015-43 zo dňa 18. 8. 2015, že Ústavný súd SR týmto nálezom konštatoval, že bolo porušené základné právo obchodnej spoločnosti JUPOR s. r. o. - oprávneného v tomto exekučnom konaní, na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie postupom Najvyššieho súdu SR v konaní vedenom pod sp. zn. 1 MCdo/1/2014. Preto Ústavný súd SR zrušil toto uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 MCdo/1/2014

z 26. 6. 2014 a vec vrátil Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie. Z odôvodnenia tohto nálezu Ústavného súdu SR vyplýva, že:

„Ak proti právoplatnému rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach podal mimoriadne dovolanie Generálny prokurátor SR dňa 21. 1. 2014 a Najvyšší súd SR ako dovolací súd dospel k záveru, že išlo o mimoriadne dovolanie podané včas, Ústavný súd SR vychádzal z toho, že pri doručovaní rozsudku Krajského súdu v Košiciach [REDAKOVANÉ] dňa 9. 1. 2013, pri doručení tohto rozsudku bol v plnom rozsahu zachovaný zákonný postup pre jeho doručovanie určený príslušnými procesnými ustanoveniami, zásielka bola povinnému riadne doručená a postup Okresného súdu Trebišov po doručení oznámenia o vypovedaní splnomocnenia bol nadbytočný a procesné nesprávny. Preto ak Najvyšší súd SR počítal jednoročnú lehotu podľa § 243g O. s. p. na podanie mimoriadneho dovolania odo dňa následného doručenia rozsudku Krajského súdu v Košiciach odporcovi, Ústavný súd SR poukazuje na to, že táto lehota nepochybne začala plynúť už odo dňa keď prevzal rozsudok Krajského súdu v Košiciach [REDAKOVANÉ], preto výklad vyslovený Najvyšším súdom SR v dovolacom konaní bol interpretáciou ustanovenia o počítaní jednoročnej lehoty podľa § 243g O. s. p. na podanie mimoriadneho dovolania interpretáciou, ktorá zjavne vybočila z ústavných medzí a Najvyšší súd SR svojím postupom nerešpektoval ústavnoprávne princípy Ústavy a zasiahol do práva sťažovateľa - oprávneného“.

Odvolačný súd k tejto veci udáva, že ak Ústavný súd SR citovaným nálezom zrušil rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, ktorým Najvyšší súd SR rozhodoval o mimoriadnom dovolaní Generálneho prokurátora SR proti exekučnému titulu v tomto exekučnom konaní, že je dôvod pre povolenie odkladu exekúcie až do právoplatného rozhodnutia prvostupňového súdu v konaní uvedenom na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 10 C/1/2010, teda do správoplatnenia exekučného titulu a posúdenia včasnosti podania mimoriadneho opravného prostriedku proti predmetnému exekučnému titulu.

Odvolačný súd nesúhlasí s tvrdením povinného, že ak exekučný titul bol zrušený, že je potrebné toto exekučné konanie zastaviť, pretože exekučný titul nebol právoplatne zrušený, konanie o zrušení exekučného titulu stále prebieha až do vyznačenia právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Trebišov a Krajského súdu v Košiciach, nie je dôvod toto exekučné konanie zastaviť podľa § 57 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku, pretože

rozhodnutie, ktoré je podkladom pre vykonanie exekúcie - exekučný titul nebol po začatí exekučného konania účinne zrušený, alebo nestal sa neúčinným.

V tomto štádiu exekučného konania je preto dôvodné povoliť odklad exekúcie podľa § 56 Exekučného poriadku a nie zastaviť exekučné konanie tak ako to správne posúdil súd prvého stupňa v oboch výrokoch napadnutého uznesenia.»

V súlade s § 251 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) platného a účinného v čase rozhodovania krajského súdu sa na exekučné konania subsidiárne použijú ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, pokiaľ Exekučné poriadok neustanovuje inak.

Zásada, podľa ktorej exekučný súd prihliada nie len ku skutkovým okolnostiam, ktoré tu boli v čase začatia konania, ale aj ku okolnostiam, ktoré nastali počas konania až do vyhlásenia rozhodnutia vyplýva z § 154 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 2 OSP.

Podľa uvedenej zásady exekučný súd nesmie vziať do úvahy to, čo má nastať až po vyhlásení rozhodnutia, rovnako ako nemôže zohľadniť skutkové okolnosti, ku ktorým došlo v minulosti, ktoré však v dobe vyhlásenia rozhodnutia už nemajú význam. Táto zásada sa v exekučnom konaní uplatní obmedzene, spravidla tam, kde exekučný súd vykonáva dokazovanie (k tomu pozri napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 ECdo 139/2014 z 27. januára 2015), t. j. aj vo veci sťažovateľa.

V súlade s § 56 ods. 2 Exekučného poriadku aj bez návrhu môže súd povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená (§ 57).

Podľa § 57 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku exekúciu súd zastaví ak rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo po začatí exekúcie zrušené alebo sa stalo neúčinným.

Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia odvolacieho súdu vyplýva, že rozhodujúcou okolnosťou, ktorá vznikla v čase rozhodovania krajského súdu o odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového súdu, ktorým bol návrh sťažovateľa na zastavenie

exekúcie zamietnutý, bolo vydanie nálezu ústavného súdu z 18. augusta 2015, ktorým bolo uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 MCdo 1/2014 z 26. júna 2014 zrušené a vec bola vrátená najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

Vychádzajúc z uvedeného, nemožno súhlasiť s tvrdením sťažovateľa, že exekučný titul, a to rozsudok okresného súdu sp. zn. 10 C 1/2010 z 21. októbra 2011 v spojení s jeho opravným uznesením z 21. marca 2012 a v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 126/2012 z 8. novembra 2012, bol zrušený. Zrušením uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 MCdo 1/2014 z 26. júna 2014 došlo totiž naopak k „obnoveniu“ právoplatnosti a vykonateľnosti exekučného titulu.

Zohľadňujúc dosiaľ uvedené závery, ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorým bol návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie zamietnutý, korešponduje príslušným procesnoprávnym a hmotnoprávnym predpisom. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a ani právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v príslušnom (exekučnom) konaní (m. m. napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00). Vzhľadom na to, že krajský súd podľa názoru ústavného súdu ústavne súladným spôsobom interpretoval a aplikoval v napadnutom uznesení príslušné procesno-právne predpisy, nemohlo dôjsť týmto uznesením odvolacieho súdu ani k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením krajského súdu

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a tiež podľa čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastníť majetok.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická a právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok.

K porušeniu označených (hmotno-právnych) majetkových práv zaručených listinou, ústavou a dodatkovým protokolom malo podľa názoru sťažovateľa dôjsť tým, že mu bola uložená povinnosť zaplatiť sumu 30 306 € na základe napadnutého uznesenia krajského súdu, keďže v konečnom dôsledku došlo k zmenšeniu jeho majetku.

Z vyžiadaného spisu vzťahujúceho sa na exekučné konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 2 Er 271/2013 ústavný súd zistil, že sťažovateľ 7. decembra 2015 predložil exekútorovi ([REDACTED]) návrh na zastavenie exekúcie vedenej na Exekútorskom úrade [REDACTED] (konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 2 Er 271/2013) na podklade exekučného titulu z dôvodu, že splnil to, čo mu bolo uložené exekučným titulom dobrovoľne.

V návrhu na zastavenie exekúcie doručenom súdnemu exekútorovi 7. decembra 2015 sťažovateľ potvrdil, že súdnemu exekútorovi podal 11. novembra 2015 návrh na čiastočné zastavenie exekúcie, keďže istinu v sume 30 306 € zaplatil dobrovoľne, o čom doložil potvrdenie [REDACTED], z 30. októbra 2015.

Z uvedeného vyplýva, že k splneniu povinnosti judikovanej exekučným titulom pristúpil sťažovateľ dobrovoľne, a teda nie na podklade napadnutého uznesenia krajského súdu, pričom jeho argumentácia je už na prvý pohľad neopodstatnená, keďže k splneniu povinnosti judikovanej exekučným titulom došlo ešte pred vydaním napadnutého uznesenia krajského súdu, ktoré bolo vydané 21. apríla 2016.

Už len pre úplnosť ústavný súd dodáva, že k dobrovoľnému splneniu svojich povinností sťažovateľ pristúpil po rozhodnutí ústavného súdu (nález ústavného súdu z 18. augusta 2015), ktorým bolo uznesenie najvyššieho súdu z 26. júna 2014 o zrušení exekučného titulu zrušené a vec vrátená najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ si

teda sám musel byť vedomý toho, že týmto rozhodnutím ústavného súdu došlo k „obnoveniu“ právoplatnosti a vykonateľnosti exekučného titulu, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť sumu 30 306 € s príslušenstvom, ktorú napokon uhradil dobrovoľne. Tieto skutočnosti zjavne vylučujú, aby ústavný súd s prihliadnutím na argumentáciu sťažovateľa vôbec mohol uvažovať o možnom porušení jeho majetkových práv napadnutým uznesením krajského súdu.

Keďže medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu zjavne absentuje príčinná súvislosť, ktorá by odôvodňovala vyslovenie ich porušenia, ústavný súd aj túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. augusta 2018